

ת"ד 9056/11/12 - מדינת ישראל נגד הדר תם

30 ממרץ 2014

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 12-11-9056 מדינת ישראל נ' תם

בפני כב' השופטת מגי כהן
מדינת ישראל המאשימה
נגד הדר תם הנואשת

ב"כ המאשימה עו"ד חמץ לביא
ב"כ הנואשם עו"ד דמנד
הנאושא עצמה

הכרעת דין

הנאושא אשר בפני מואשם כי ביום 22.3.12 בשעה 15:45 נהגה ברכב מסווג אודיו בכביש מס' 44 ברמלה.

נטען כי בעת ניגתה סטהה הנואשת עם רכבה ימינה מהנתיב השמאלי בו נסעה וחסמה את דרכה של משאית הנהוגה ע"י שונייה גראנשטיין וגרמה להתנגשות בין רכבה למשאית, וכותזאה מכך שני כלי הרכב ניזוקו והנאושא נחבלה.

הוראות חיקוק המוחוסות לנואשת:

గריםות נזק לרכוש או אדם - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

חוסר זהירות - עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

סיטה מנטיב - עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

בישיבת ההקראה ביום 10.9.13 הנואשת הודהה בעניין הימצאותה במקום, נהגה ובתוצאות התאונה, אלא שהנאושא כפירה באמור בס' 2 לכטב האישום בדבר נהגה בחוסר זהירות, סיטה מנטיב וחסימת דרכה של המשאית דבר שגרם להתנגשות בין שני כלי הרכב, וטענה כי "המדובר בניסיון השתלבות בעיצומו".

פרשת התביעה

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסקין דין

ע"ת 1 - בוריס צחנובסקי.

בוחן תנוועה. העד הגיש:

תרשים תאונה אותו ערך (ת' 2).

דו"ח בוחן (ת' 3)

סקיצה (ת' 4)

لوح תצלומים ממוקם התאונה (ת' 5).

דיסקט טכנוגרפ של המשאית (ת' 6).

ציילום מוגדל של דיסקט הטכנוגרפ של המשאית (ת' 7).

הודעת הנואשת אותה חקר העד (ת' 8), בה נאמר מ"י הנואשת כי היא נסעה בנתיב השמאלי ורצתה לפנות ימינה, אותה והסתכלה ימינה וראתה את המשאית רוחקה ממנה ולכן החלה להיכנס לנטיב הימני אז המשאית פגעה בה מצד הימני קדמי של הרכב כי נסעה מהר.

כן נכתב מפני הנואשת כי היא איננה יודעת באיזו מהירות נסעה וכי חיכתה לאפשרות לעבור נתיב.

העד העיד כי הממצאים מזירת התאונה מובילים למסקנה שרכבה של הנואשת סטה מנטיב שמאלי לנטיב הימני והתנגש עם הפינה הקדמית שלו בדופן שמאל של המשאית.

העד העיד כי הגיע לשעה וחצי אחרי התאונה וכשהגיע למקום הרכבים כבר הוזזו ממוקם התאונה.

כן העיד העד כי לא ניתן לדעת מה הייתה מהירות המשאית בעת התאונה, מאחר ולא נרשם בטכנוגרפ של המשאית רטט תאוני וועל כן לא ניתן להצביע על נקודות קרות התאונה.

ע"ת 2 - ענת בן יעקב.

שוטרת. העדה הגישה את דו"ח הפעולה אותו ערכה לאחר הגעתה לשער התאונה ובו נכתב כי היא הגיעו למקום התאונה כאשר הרכבים עוד לא הוזזו והבינה במשאית עומדת בנתיב הימני בין שניים כאשר הרכב הפרטி עומד על הנתיב הימני בלבד כאשר החלק הקדמי שלו צמוד לצד השמאלי של המשאית, כן נכתב בדו"ח כי צוות של מתנדבי תנוועה שהוא במקום קיבל אישור להזיז את הרכבים המעורבים מהמקום כדי לפנות את הכביש ולמנוע סכנה לעוברי הדרך.

ע"ת 3 - שוניה גרצנשטיין.

נהג המשאית.

העד העיד כי עצר באור אדום וכשהאור התחלף לירוק הסתכל לצדים והחל לנסוע ואחר חצי משטר שנסע הוא ראה שהמכונית הפרטית נכנסה לו בגלגול בצד שמאל של המשאית, לטענתו לא נסעה מהר מאחר וرك החל בנסיעת מהירותו הייתה איטית יותר ממהירות רכבת של הנואשת.

לדברי העד כאשר עמד באור האדום, המכונית של הנואשת עמדה בצד השמאלי כ-3-2 מטרים מאחוריו ולפניו עמד עוד מכונית פרטית.

פרשת ההגנה

עדות הנואשת

הנאשת העידה כי עמדב באור אדום בנתיב השמאלי וכשהאור הפך לירוק היא הסתכלה במראה הימנית, לפניה היה רכב שנתקע והוא ראתה את המשאית שהייתה רחוקה ממנה למרחק סביר שאפשר לה להשתלב, היא אותה ימינה ואז המשאית שבהה במהירות נכנסה בה.

הנאשת טענה כי את הטענה בדבר הימצאות מכונית תקועה לפניה אמרה גם בחקירה במשטרה, אך הדבר לא נרשם וגם אמא שלה שהייתה בחקירה שמעה זאת.

המשימה בסיכון ביקשה להרשייע את הנואשת וטענו כי הנואשת הודהה כי נכנסת מהנתיב השמאלי לנטיב הימני בככיש.

טענתה של הנואשת כי מכונית נוספת נתקעה לפניה, לא נסירה על ידה בעת חקירתה במשטרה, הנואשת בחרה שלא להזמין לעדות את אמה אשר לטענתה נכחה בעת שהיא נחקרה במשטרה ושמעה כי מסרה את גרסתה זו כבר במשטרה.

עדותה של הנואשת בביבם"ש רצופה סתיות הן בעדותה והן לגבי תוכן חקירתה במשטרה.

הסניגור בסיכון טען כי התביעה לא הוכיחה מה הייתה מהירות נהיגת המשאית בעת התאונה ודי בכך כדי לזכות את הנואשת.

כן טוען הסניגור כי נפלו פגמים ראייטים בתיק, הרכבים הוזזו מקום התאונה לפני הגיעם לבוחן למקום, עד ראייה לתאונה לא נחקר, וכי גרסת הנואשת בדבר רכב שעמד לפניה לא נרשמה.

דין והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים כי הנואשת נהגה ברכב, כמו כן אין מחלוקת בדבר התרחשויות התאונה בין הרכב הנואשת למשאית ותוצאותיה.

אין חולק למעשה כי הנאשمة נסעה בנתיב השמאלי בין שני הנתיבים, הנאשمة הסיטה את רכבת ימינה לעבר הנתיב הימני ואז התרחשה התאונה.

אלא שלטunedת הנאשمة היא נאלצה לסתות מנתיבה עקב מכשול שהייתה בנתיב שלפניה - רכב שנטקע לפניה, ובעת שסתה מהנתיב השמאלי לנטיב הימני המשאית הייתה רוחקה אולם התאונה התרחשה כי המשאית המעורבת נסעה במהירות.

לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את דבריהם והתרשםתי מהופעתם בפניי ולאחר שבחנתי את הראיות הנוספות שהוגשו ואת המשמעויות מאותן ראיות וממצאים שעולים מהן, מצאתי לקבוע כי עובדות כתוב האישום הוכחו בפניי מעל לכל ספק סביר וכי יש מקום להרשיע את הנאשمة בכל הוראות העבירות שייחסו לה בכתב האישום.

תקנה 40(א) לתקנות התעבורה קובעת כדלקמן:

"לא יסעה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

התקנה מחייבת את הנהג לא לסתות מנתיב נסיעתו אם סטייתו זו עלולה לגרום להפרעה או לסיכון לכל המשתמשים בדרך בנתיב אליו הנהג מתכוון לסתות.

הלכה היא, כי במקרה של סטייה פתואמית מהדרך, הנטול הוא על הנהג להסביר את סיבת הסטייה. זהו "כלל הדרך" כפי שכונה בפסיקה.

אני קובעת כי הנאשمة לא הרימה את הנטול המוטל על כתפייה ולא הצליחה לסתור את החזקה העובדתית, לפיה חסר זהירותה היא זו שגרמה לתאונה.

זכור העידה הנאשمة כי סטייתה ימינה נבעה מכך ברиск שעמד לפניה בנתיב נתוך ולכן מאוחר וראתה שהמשאית רוחקה ממנה סטתה מנתיביה.

דע עקא, שגירושה של הנאשمة בעניין זה בבית המשפט הייתה שונה מהותית מהודעתה במשפטה, שם אמרה כי מאוחר ורצחה לפנות ברמזו שלפניה ימינה لكن התחלת להיכנס לנטיב הימני. לעומת זאת, בבית המשפט העידה הנאשمة אמרה כי רכב נתוך לפניה ולא אמרה דבר אודות כוונתה לפנות ימינה בczומת. מדובר בגרסה כבושה, ובשוני מהותי שפוגע בගירושה של הנאשمة בעניין זה.

ההסבר שנתנה בבית המשפט שכן מסרה גם את גרסתה זו כבר במשפטה, אך גרסתה זו לא נרשמה איום מספק. אי לכך ובשים לב להתרשומי, אני דוחה את גירושה לעניין סיבת סטייתה מהנתיב.

למעלה מן הצורך יש להוסיף, כי הנואמת לא הביאה שום עד מטעמה לחזק את טענתה כי מסרה את גרסתה זו כבר במשטרת נסחאה בחקירתה.

דבר ידוע הוא כי הימנעות מהבאת עד רלוונטי פועלת לרעת הצד שנמנע מכך ומחזקת את גרסתו של הצד שכנגד (ראו י' קדמי, על הראיות, חלק רביעי, הדיון בראוי הפסיכיקה, מהדורות משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009, עמ' 1890-1891).

אני מוצאת כי גרסתה של הנואמת כפי שנמסרה בעדותה במשטרת מספר ימים לאחר התאונה משקפת את אשר ארא. ניסיוניתיה של הנואמת "לשפר" גרסתה בבית המשפט, מעידה כמובן עדים על כך שהנאמת הבינה כי נהגה בחוסר זהירות.

אשר לעדותו של ע.ת. 1 - בוחן התנווה בוריס צחנובסקי- אינני שותפה לביקורתו של הסגנור לפני עבודת הבוחן המשטרתי. בוחנתי דבריו בחקירה ראשית ונגדית תוך השוואתם למסמכים אשר הוצגו בפני. נחה דעתך בדבר אמינותו של העד.

ברגע שבחר הנואם לסתות מנתיב נסייתו, עליו מוטלת החובה לוודא שהדרך פניה ושמטייתו בטוחה. גם אם נכונה טענתו של הנואם לפיה נאלץ לסתות שמאליה על מנת למנוע פגיעה ברכב שנסע לפני, אין בה כדי לפטור אותו מחובתו לנוקוט אמצעי זהירות ראויים.

עדותו של נהג המשאית כי לא נהג ב מהירות וכי התאונה התרחשה עקב סטייה של הנואמת מנתיב נסייתה לנטיב נסייתו מקובלת עלי', ואמונה עלי' מאשר עדותה של הנואמת אשר סותרת הן את עדותה במשטרת בדבר הסיבות לסתיה מהנתיב כאמור לעיל, והן לגבי מיקומה בעת התאונה, שבחקירה במשטרת טענה כי התאונה התרחשה לאחר שנכנסה לנטיב הימני ואילו בעדותה בביבם"ש טענה כי התאונה התרחשה בנטיב השמאלי וכי לא סטה מהנתיב (עמ' 12 שורה 7 ושרה 31 לעדות הנואמת בדיון מיום 14.1.22).

עדותו של נהג המשאית לגבי מיקום התאונה מתישבת עם עדות של ע.ת 2 - ענת בין יעקב אשר העידה כי כאשר הגיע למקום התאונה מצאה את המשאית בנטיב הימני ואת רכב של הנואמת עומד אף הוא בנטיב הימני בלבד כאשר החלק הקדמי שלו פגע במשאית.

עדות זו אשר לא נסתרה יש בה אף לרפא את טענת הסגנור בדבר החזת הרכב לפני בווא הבדיקה למקום, מאחר והוא מספקת את תמונה המצב מיד לאחר התאונה.

לענין טענתה של הנואמת כי התאונה נגרמה עקב נסעה ב מהירות של נהג המשאית, טענה זו לא הוכחה והיא אף עומדת בסתרה לעדות של נהג המשאית, אשר כאמור לעיל מקובלת עלי' מגרסתה רצופת הסתיירות של הנואמת.

יש לציין כי אף היה מקום לקבוע כי המשאית נסעה ב מהירות לא היה בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי שבין סטייה

הנאשמת מנתיב נסיטה וחסימת נתיב נסיטה של המשאית לבין התאונה, שחרי כפי שהנאשمت העידה עצמה הן במשטרת והן בביהמ"ש היא הבחינה במשאית מתקדמת לכיוונה, אלא שלטענתה חשבה שיש בידם להספיק להשתלב בנתיב עד להגעת המשאית אליה.

לענין זה, יפים דבריו של כב' הנשיא שmag, בע"פ 482/83 מ"י נ' סלים סעד, פד"י לח (2), בעמ' 533, ליד האות ה', לפיהם:

"sicomo של דבר חסימת הכביש על ידי המшиб הייתה בגדר גורם אשר בלבדו התאונה לא הייתה מתרחשת. חומרת מעשהו של הנהג המנוח של המכונית הפרטית, שנאג ב מהירות ולא רשיון נהיגה, לא היה בה בנסיבות העובדות של מקרה זה כדי לסליק את הקשר הסיבתי המהותי בין הסטייה שמאליה, כאשר הכביש אינו פניו לבין התנוגשות כלי הרכב. המшиб, הוא שיצר את המצב המסתובך ומעשהו (סטייה וחסימה) היה בגדר גורם סיבתי לקרוות התאונה היינו לגרימת התנוגשות והפגיעה בווע ובחומר שבקבותיה".

כאמור הוא הדין אף בעניינו. חסימת הכביש על ידי הנאשמת הייתה בגדר גורם הכרחי לתאונה, ואין אם היה מוכח כי הנהג המשאית נסע ב מהירותו לא היה בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין חסימת הכביש לבין התאונה.

לפיך ולאור כל האמור לעיל הריני קובעת עובדתית כי הנאשם לא הצליח להוכיח טענותיו. לשיכומו של דבר, לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשםתי מהעדים שלפני ומחומר הראיות, הגיע לי למסקנה שהتبיעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי התאונה נגרמה בשל חוסר זהירותה של הנאשמת עת סטתה ממסלול נסיטה וגרמה לתאונות דרכים שבנס לא גרמה לאבדות בנפש.

באשר לטענות ב"כ הנאשמת בענין מחדל חוקרי בך שלא נחקר העד ארץ כרונמן באיחור ניכר בהגעה למקום עלי"ה להזכיר כי במסגרת ההליך הפלילי אלו מתריכים בראשות הקיימות ולא בראשות שאין מציאות בפניינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להגיע למסקנה ברמה הנדרשת בפלילים בדבר מעורבות הנאשמת במעשה העבירה, יהיה די בכך כדי להרשיע. מפנה לע"פ 2132/04 קיס נגד מדינת ישראל.

נוכח קביעתי הנ"ל לענין הטכוגרפ אינו כדי להוסיף או להוריד אחריותה של הנאשמת.

לפיך הנני קובעת כי הتبיעה הרימה מלא נטל ההוכחה והוכיחה את העבירה המיוחדת לנאשמת בכתב האישום מעל לכל ספק סביר.

והנני מרשיעה את הנאשםת בכל המיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

מגי כהן, שופטת

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

הנאשםת הורשעה לאחר ניהול הכוחות במסגרת תיק תאונת דרכים שנגרמה עקב חוסר זהירות וסטייה מנתיב הנסעה. כתוצאה מתאוננה נגרם נזק לרכוש, ונחללה הנאשםת בגופה.

מדובר בעבירה שפוגעת בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בהרחקה.

במקרה אשר בפנינו, מדובר בפגיעה שקרתה עקב פעולה רצונית של הנאשםת על ידי החלטה לסתות מנתיב הנסעה. על בית המשפט להבטיח בטיחות בדרכים על ידי העברת מסר באמצעות הטלת עונשים הולמים. מדובר בעבירה שבוצעה בשעה 15:45 בכיביש 44, כאשר הנאשםת הבחינה במשאית הנפגעת.

הנני קובעת כי מתחם העוני הוא בין לא פסילה כלל לפסילה של מספר חודשים ועד שנים, קנס ופסילה על תנאי.

מדובר בנאשם שהוציאה רישיון נהיגה לפני חמישה שנים וצברה לחובתה שלוש הרשעות מסווג ברירות משפט. העבירה الأخيرة הינה מינית לשנת 2011.

אכן, ניהול המשפט אינו נימוק להחמרה העונש, אולם, כפי שנקבע בע"פ 11/7964 בית משפט צ"י "נחרז ונזכיר את הידוע: ניהול הכוחות אינו עילה להחמרה בעונש, אולם מותר להקל עם המודה".

ב"כ הנאשםת והנאשםת טענו לנسبותיה האישיות של הנאשםת.

לאחר שהשלמתי את כל הנתונים הנ"ל מצאתי לגוזר על הנאשםת את העונשים הבאים:

קנס בסך 1,500 ש"ח או 45 ימי מאסר תמורה.

הकנס ישולם ב- 3 תשלוםויות שוות ורכופים החל מתאריך 04.05.2014 ובכל 04 בחודש שאחריו. אם תשלום אחד לא יפרק במועדו, יumed כל הקנס לפירעון מיידי.

הנאשמה הונחתה לגשת למציאות לקבל שוברי תשלום.

אני פוסלת את הנאשמת מקבל או מלחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים בפועל במצבר לכל פסילה אחרת.

ריצוי הפסילה יחול ביום 16.04.2014 שעה 12:00.

בית המשפט מסביר לנאשמת כי עליה להוכיח את רישיונה - גם אם פקע תוקפו בנסיבות בית המשפט, ואם אין בידיה רישיון נהיגה עליה להוכיח תצהיר ערוך כדין ואישור משרד הרישוי אודות מצב הרישיון.

אני פוסלת את הנאשמת מקבל או מלחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותה/ן עבירה/וות שעלה/ן הורשעה או אחת העבירות המפורחות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט המחויזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

מגי כהן, שופטת